

[Skrumsager Skau]

august 1987 på basis af udviklingen i første del af 1987, kommer unægtelig til at se noget anderledes ud, når dagens afstemninger er sluttede og forslaget ligger parat til endelig vedtagelse af et bredt flertal i Folketinget i morgen.

Det skal ses i lyset af den negative udvikling af vores konkurrenceevne og i lyset af valget den 8. september 1987, som medførte, at regeringen ikke længere har et flertal alene med Det Radikale Venstre, og hvor det har været nødvendigt at sikre det nødvendige flertal sammen med Socialdemokratiet i visse sager; Fremskridtspartiet har jo endnu ikke vist sig ansvarligt i denne sammenhæng, men det kommer måske senere.

Der er for nogle få ændringsforslag til finansloven et flertal uden om regeringen, og de vedrører nogle formål, som Venstre er imod, f.eks. forslaget om at yde ca. 18 mio. kr. til Christiania i dens nuværende form med lovløshed og manglende betaling for de almindeligste ydelser. Christianitterne bruger jo både el, varme og gas, og i forvejen betaler de jo ikke til den danske husholdning i form af moms, ligesom de heller ikke betaler husleje eller ejendomsskatter. De overholder heller ikke de almindelige danske love.

Aftalerne om ændringerne i finansloven medfører, at den linje, som regeringen har fulgt i de sidste 5 år, bliver brudt. Her tænker jeg især på overskridelsen af totalrammen på de 2,4 mia. kr. Venstre er betænkelig ved den forventede overskridelse af totalrammen, men vi må erkende, at overskridelsen er blevet decimeret i forhold til den række krav, Socialdemokratiet stillede til finanslovsforslaget.

Nu tager vi fra Venstre overskridelserne med af nødvendighed for at sikre det nødvendige flertal for det, der skal bære Danmark frem, og her tænker jeg på hele erhvervspakken, der skal sikre bedre muligheder for vore eksportorienterede virksomheder. Den består jo af tre dele: eksportpakken, omlægningen af arbejdsgiverafgifterne og en konkurrenceforbedrende lønpolitik. Alt sammen noget, der skal øge vores beskæftigelse og vores valutaindtjening og også være med til at sikre en lavere rente, fordi mange af vores virksomheder også er rentetunge. Det er denne politik, der giver Danmark mulighed for fremskridt og en forhåbentlig afbalanceret økonomisk udvikling, og det er den forbedrede økonomi, som skal være med til at

sikre grundlaget for de forhøjelser af dagpenge og pensioner, som vi også beslutter ved vedtagelsen af finansloven.

Det var det ene.

Det andet er, at Socialdemokratiet da vil stemme for *hele* finansloven, der indeholder en af den liberale borgerlige politik, som Venstre står for, og det er Venstre tilfreds med.

Alternativet ville have været meget værre for hele Danmark, og det er derfor, Venstre også kan være med til at stemme for de aftaler, der er indgået med Socialdemokratiet. Vi skulle jo nødig sætte alt det til, som vi har opnået i det danske samfund siden 1982, da den nuværende regering overtog styret.

Med Det Radikale Venstre har vi også indgået aftale om en række ændringsforslag, som vi selvfølgelig stemmer for. Der er dog to forslag, som Venstre ikke kan stemme for, nemlig nedskæringen dels af forsvarsbudgettet, dels af de 200 mio. kr., der er sat af til aktier til Storebæltsbroen, men det ligger jo også i selve aftalen.

Om de socialdemokratiske forslag vil jeg sige, at Venstre går meget stærkt ind for, at vi får fremskyndet afskaffelsen af samspilsproblemerne for pensionisterne. Det er noget, som vil være meget, meget positivt, idet vores pensionister så har mulighed for at tjene lidt ved siden af; det ligger i vores synspunkter, i vores politik.

Men ud over de aftalte ændringsforslag, som vi stemmer for, har Socialdemokratiet stillet en række andre ændringsforslag, som de vel håber at få flertal for. De vedrører øget beskatning af personer og virksomheder og af obligationsomsætningen, og dem afviser Venstre selvfølgelig. Det ville få en negativ virkning på initiativ, opsparing og beskæftigelse.

Hertil kommer en række andre udgiftsforslag uden for aftalen, som Venstre heller ikke kan støtte.

Jeg forstår ikke helt, at Socialdemokratiet har vanskeligt ved at støtte det erhverv, som vi her i Folketinget med stort flertal belaster med en række udgifter. Her tænker jeg på miljøkompensationerne til landbruget, som bl.a. skulle medføre, at de landmænd, som herefter skal anlægge grønne marker, gennem finansloven får sikkerhed for en erstatning for de udgifter, vi har pålagt dem ved miljøkravene.